ప్రేమ బంధం

వేమకోటి సీతారామశాస్త్రి &
కొల్లూరు కోటేశ్వరరావ్

సంధ్య సముద్రపుఒడ్డున చీరకుచ్చెళ్ళు తడవకుండా, ఎత్తిపట్టుకుని నడుస్తోంది.

సూర్యుడు సగం అస్తమించాడు.

ప్రకృతి సౌందర్యాన్ని ఆస్వాదిస్తూ ఆనందంతో పరవసించింది సంధ్య. తను యిటువంటి ఆహ్లాదకరమైన వాతావరణం కోసమేకదూ హైదరాబాద్‌నుండి యింత దూరం వచ్చింది. నిజంగా ఈ ప్రదేశం ఎంతో బావుంది.

కానీ ఆ ఆనందం ఆమెలో ఆట్టే సేపు ఉండలేదు. పెద్ద కెరటంవచ్చి ఆమెను పూర్తిగా తడిపేయడంతో కంగారులాటిది కలిగి, పరిగెత్తి, నీటిలో పడిపోయింది. మరో పెనుభూతంలాంటి కెరటం రావడం,సంధ్యని నీటిలోకి తీసుకుపోవడంకూడా జరిగింది. సంధ్య దొర్లుతూ నీటిలోకి పోతోంది. ఆ సమయంలో ఆమె కళ్ళలో యిసుక దూరింది. కళ్ళు మండసాగేయి. కళ్ళు తెరవలేక

పోయింది. ఆమె ముఖంనిండా, బట్టల నిండా యిసుక పేరుకుపోయింది. నోటికి ఉప్పునీరు తగిలింది చచ్చిపోతానేమో నన్న భయం కలిగింది సంధ్యకి.

ఇంతలో ఒక బలిష్ఠమైనచెయ్యి ఆమెను నీటినుంచి లేవనెత్తింది. ఆమె కళ్ళు తెరవాలని ప్రయత్నించి విఫలురాలైంది. కాలికి పొడియిసుక తగలగానే తను ఒడ్డుకు చేరినట్లుగా సంధ్య గ్రహించింది. తేలిగ్గా ఊపిరి పీల్చుకుంది

"కొంచెంసేపు కదలకండి. కళ్ళు తెరవడానికి కూడా ప్రయత్నించకండి. ప్రమాదం." అని ఓ గంభీరమైన కంఠం యింగ్లీషులో అనడం వినిపించింది సంధ్యకి.

ఆ వ్యక్తి సంధ్య ముఖం టవల్‌తో తుడిచేడు.

''ఇప్పుడు కళ్ళు తెరవండి." అన్నాడావ్యక్తి యింగ్లీషులో.

"ఎలా తెరవగలను, కళ్లలో యిసుక ఉంటే?'' అంది బాధగా, తనలో తను అనుకుంటున్నట్లుగా.

"మీరు తెలుగువారా?" అని ఆ వ్యక్తి ఆశ్చర్యపోయేడు. మరుక్షణంలో కర్తవ్యం జ్ఞాపకం వచ్చింది.

''కొంచెంసేపు కదలకండి. నేను మీ కంట్లో యిసుక తీయడానికి ప్రయత్నిస్తాను," అని ఆ వ్యక్తి సంధ్య బుగ్గల మీద ఒక చెయ్యీ, నుదుటిమీద ఒక చెయ్యీ వేసి, కళ్ళు తెరిచి ఊదేడు.

"ఇప్పుడు తెరవండి." అన్నాడతను సంధ్య మెల్లగా కళ్లు తెరిచింది.

ఎదురుగా అందమైనవ్యక్తిస్విమ్మింగ్ డ్రస్‌లో కనిపించేడు.

''సమయానికివచ్చి సహాయంచేసేరు, థాంక్స్.'' అని సిగ్గుతో తలదించుకుంది.

''దాన్దేముందిగానీండి. యిక్కడ స్నానం చెయ్యడం ప్రమాదకరమని మీకు తెలీదా?" అన్నాడావ్యక్తి.

"ఏం?" అంది సంధ్య. వాస్తవానికి ఆమె స్నానం చేయడానికి రాలేదు. అయినా కనుక్కోవాలనిపించింది.

"ఇది కత్తెర ఒడ్డు. కాస్సేపుంటే ఈ సముద్రం మిమ్మల్ని తనలో యిముడ్చుకుని ఉండేది," అన్నాడతను.

సంధ్య మనస్సు భయంతో కంపించింది.

ఇద్దరూ మౌనంగా నడుస్తున్నారు. సంధ్య అడుగులు భయంతో తడబడుతున్నాయి. "మీకింకా ఆ భయం పోలేనట్లుంది. కాస్సేపు కూర్చుని వెళ్దాం," అన్నాడు.

సంధ్య అభ్యంతరం చెప్పలేదు. ఇద్దరూ యిసుకలో కూర్చున్నారు.

"మొదట మిమ్మల్నిచూసి బెంగాలీ వాళ్ళేమోననుకున్నాను. కానీ మాటల్ని బట్టి మీరూ ఆంధ్రులేనని తెలిసింది. ప్రాంతంకాని ప్రాంతంలో మీరు కనిపించడం, తోటి తెలుగువాడిగా నా కానందంగావుంది నా పేరు అనిల్‌కుమార్,"

అని తనను తాను పరిచయం చేసుకున్నాడు ఆ వ్యక్తి.

"నా పేరు సంధ్య. రెండురోజులై ఈ ప్రాంతంలో మాట్లాడ్డాని కెవరూ దొరక్క బోరుకొట్టి ఛస్తున్నాను. నిజంగా నాక్కూడా ఎంతో ఆనందంగావుంది... అన్నట్లు మీరిక్కడేం చేస్తున్నారు? లేక మీరు కూడా మాలాగే సైట్ సీయింగ్‌కు వచ్చేరా?" అడిగింది సంధ్య.

అతను చిన్నగా నవ్వి -

"లేదు. ఆ కన్పడుతున్న పల్లెలో వుంటున్నాను," అని దూరంగా చెయ్యి చూపించేడు.

సంధ్య చూసిందాపల్లెను. సుమారు అరమైలు దూరం వుంటుంది.

"అక్కడేం చేస్తున్నారు?" అనడిగింది.

"ఏమీలేదు. ఎవరేనా సముద్రంలో పడితే రక్షిస్తుంటాను." అని ఆమె కళ్ళలోకి చూసి నవ్వేడు.

సంధ్య అతని కళ్ళలోకి చురుగ్గా చూసి, సిగ్గుపడి నవ్వింది.

"ఏదో సరదాకన్నానులెండి... నేను రాజమండ్రి 'దామెర్ల ఆర్ట్ గేలరీ' లో చిత్రకళ నేర్చుకున్నాను. చిత్రాలు గీసుకోడానికి ప్రశాంత వాతావరణం యీ పల్లెటూళ్ళో లభిస్తుందని యిక్కడకు వచ్చేశాను." అన్నాడతను.

"మీరు చిత్రకారులా?" అని ఆశ్చర్యంగా, మళ్ళీ అతని కళ్ళలోకి చూసింది.

"ఏదో చిన్నసైజు చిత్రకారుణ్ణి." అని సిగ్గుపడ్డట్టుగా చెప్పాడు.

రెండు క్షణాలు నిశ్శబ్దం సముద్రంలో కెరటాలు, వాళ్ల మనసుల్లో ఆలోచనల్లా ఉవ్వెత్తుగా లేస్తున్నాయి.

"అన్నట్టు మీరిక్కడ ఎన్నిరోజు లుంటారు?" అనడిగేడు.

"నేనూ, మా అమ్మా, నాన్నగారూ యిక్కడికొచ్చేం. హోటల్ పాంబీచ్‌లో ఉంటున్నాం. మా నాన్నగారికి సంబంధించిన పొలాలూ, అవీ ఉన్నాయి. వాటిని అమ్మేద్దామని వచ్చేం బహుశా ఓ వారం, పది రోజులుండొచ్చు," అంది సంధ్య. చీకటిపడుతోంది.

"యికలేద్దామా?" అంది సంధ్య.

"అలాగే." అని అతను లేచి, సంధ్యతోబాటు నడవసాగేడు. దార్లో—

"నాకూ చిత్రాలంటే యిష్టమే. మీ చిత్రాలన్నీ ఒకసారి చూడాలి," అంది సంధ్య.

"తప్పకుండా రండి. ఆ పల్లెటూళ్లో అనిల్‌బాబు యిల్లెక్కడంటే ఎవరేనా చెప్తారు" అన్నాడు ఆహ్వానిస్తూ.

"అలాగే రేపు ఉదయం వస్తాను... మరి నే వెళ్తాను" అంది సంధ్య.

యిద్దరూ 'గుడ్‌నైట్' చెప్పుకుని విడిపోయేరు.

* * *

"అనిల్‌బాబు గారిల్లెక్కడ?" అని అడిగింది సంధ్య.

చుట్ట కాల్చుకుంటున్న వ్యక్తి ఆమెవేపు అదోలా చూసి—

"ఆ వాకిల్లా?... అదిగో! ఆ కన్పిస్తున్నదే..." అన్నాడు నిర్లక్ష్యంగా.

ఆ వ్యక్తి ఎందుకలా సమాధాన మిచ్చేడో అర్థంకాలేదు సంధ్యకి. అయినా ఆ వ్యక్తి చెప్పిన గుర్తునిబట్టి అనిల్ కుమార్ యిల్లు కనుక్కోవడం కష్టం కాలేదు.

సంధ్య మెల్లగా గేటు తీసుకొని లోపలకు ప్రవేశించింది. గేటుముందు 'ఆనంద వనం' అన్న బోర్డు వేలాడదీసి వుంది. ఇంటిముందు రకరకాల పూలమొక్కలు. పువ్వులతో పచ్చగా ఉన్నాయి. ఆ యిల్లు రెల్లుగడ్డితో అందంగా నిర్మించబడింది.

సంధ్య యింటిలోపలికి ప్రవేశించింది. నిశ్శబ్దంగా వుంది. 'ఎవరూ లేరేమో!' అనుకుంది.

ముందు గదిలో రెండు కుర్చీలు, ఒక టేబిలూ వున్నాయి. ఓ మూలగా ఖరీదైన సోఫాసెట్టు వుంది. గదిమధ్యలో స్టూలుమీద అప్పుడే విచ్చుకున్న ఎర్ర గులాబీలు ఫ్లవర్‌వాజ్‌లో అమర్చబడి వున్నాయి.

సంధ్య ఆ గది దాటి మరో గదిలోకి ప్రవేశించింది

ఆగదిలో అనిల్‌కుమార్ ఏదో చిత్రం గీస్తున్నాడు సంధ్య అతని వెనుకగా నిలబడింది. అతని ఎదురుగా కిటికీ లోంచి విశాలమైన సముద్రం కనిపిస్తోంది. అతను చిత్రం గీయడంలో నిమగ్నుడై వున్నాడు.

"నమస్తే!" తీయనైన కంఠం.

అతను వెనక్కి తిరిగి చూశాడు.

"ఓ! మీరా? రండి. రండి. మీరొస్తారన్న సంగతే మరిచిపోయాను. సారీ!" అన్నాడు.

"పర్వాలేదు లెండి."

"ఎంతసేపైంది మీరొచ్చి? అన్నట్టు మీ అమ్మా, నాన్నా రాలేదా?"

"రాలేదు. వాళ్ళిద్దరూ పొలాల విషయం సెటిల్ చేసుకునేందుకు వెళ్లారు. నా కవి యిష్టంలేక మీ చిత్రాలు చూద్దామనీ, కాస్సేపు మీతో మాట్లాడిపోదామనీ వచ్చాను," అంది సంధ్య.

"థాంక్స్. రండి, నా చిత్రాలు చూద్దురుగాని" అని మరో గదిలోకి దారితీసేడు.

సంధ్య అతన్ననుసరించింది.

ఆ గదిలో నాలుగు మూలలా రకరకాల వర్ణచిత్రాలు గోడల కలంకరించబడివున్నాయి. ఆమెకి అది ఒక చిత్ర ప్రదర్శన శాలలా అనిపించింది సంధ్య ఆశ్చర్యంగానూ, యెంతో వుత్సాహంగానూ చూస్తోంది. అతనామెను పరిశీలనగా చూస్తున్నాడు.

అతని చిత్రాలలో జీవకళ ఉట్టిపడుతోంది సూర్యోదయం, పడవపాట. బెస్త పాలెం, ఎర-వల, ఆకలిపోరాటం, సౌందర్యతిలక, అభిసారిక, మనసులోని

మధువు...యివన్నీ అస్తవ్యస్తంగా ఆ గదినాక్రమించుకున్నాయి. గదిలో కిటికీల్లోన త్తగుల్లతో చేసిన పక్షుల బొమ్మలు యివన్నీపొందికగా అమర్చబడివున్నాయి ప్రశంసాపూర్వకంగా అతని వేపు చూసింది.

"ఇంత ప్రజ్ఞ, కళలో అభినివేశం కలిగినమీరు యిక్కడ మట్టిలో మాణిక్యంలా ఉండడం బాగులేదు," అంది.

"ఏం చేయమంటారు?" అన్నాడు

"యివన్నీ చిత్రకళా ప్రదర్శనలకు, పోటీలకు పంపాలి. ఇంతటి మహాచిత్రకారుణ్ణి దేశమే కాకుండా ప్రపంచం గౌరవించాలి," అంది ఆవేశంగా.

అనిల్ నవ్వి, గాద్రెజ్ బీరువాదగ్గరకు వెళ్ళి తలుపు తెరిచాడు. దాన్నిండా యెన్నో ప్రైజులూ. ప్రశంసాపత్రాలూ ఉన్నాయి. మరోసారి ఆశ్చర్యపోయింది సంధ్య.

"ఆశ్చర్యపడకండి. పట్టణాలలో కళాకారుల మధ్య ఉండే రాజకీయాలు, హోరు, అనిశ్చిత వాతావరణం యివన్నీ నన్ను యిక్కడివరకూ తరిమాయి. ఇక్కడే నాకు చాలా ప్రశాంతంగా వుంది,'' అన్నాడు నవ్వుతూ

"మరి మీ భోజనం?" అంది సంశయిస్తూనే.

"భోజనానికేం? మా ఆవిడ అన్నపూర్ణ పదినిముషాల్లో వండేస్తుంది," అన్నాడు.

సంధ్య యిల్లంతా కలియజూసింది. ఆమెకు కావలసిన సమాధానం దొరకలేదు.

"బొమ్మలన్నీ చూస్తుండండి ఇప్పుడే వస్తాను," అంటూ వంటింట్లోకి వెళ్ళాడు అనిల్.

"ఆగండి. నేనూ వస్తున్నాను," అంటూ అతన్ని అనుసరించింది సంధ్య. వంటిల్లు చక్కగా సర్ది ఉంచబడింది. గ్యాస్‌పొయ్యి, ప్రక్కనే కుక్కర్, గాజు బీరువాలో ఖరీదయిన పింగాణీ సామాను, బ్రెడ్, బట్టర్, జామ్ యివన్నీ ఉన్నాయి. అతను ఆ బీరువా దగ్గరకు వెళ్ళి తెరవబోతుంటే —

"అవేం తీయకండి. నా బ్రేక్‌ఫాస్టు అయిపోయింది." అని వారించింది సంధ్య.

"పోనీ కనీసం కాఫీ అయినా" అంటూ స్టవ్ వెలిగించాడు.

"మీ శ్రీమతిగారిని పరిచయం చేస్తారనుకున్నాను. వారు వున్నట్లుగా కనిపించడంలేదే. పుట్టింటికి వెళ్ళేరా?" అంది సంధ్య.

అతను కాఫీ కలుపుతూ, సంధ్యవంక చూసి నవ్వేడు.

"అవును సుమండీ మర్చిపోయాను. యెక్కడికీ వెళ్ళలేదు. యిక్కడేవుంది ఈమె పేరే అన్నపూర్ణ." అన్నాడు స్టవ్ ప్రక్కగా చూపిస్తూ.

అక్కడ ప్రెస్టీజ్ కుక్కర్ అందంగా మెరుస్తూంది.

సంధ్యకి చిరుకోపం వచ్చింది. ఆమె గుండె తేలికైంది.

"భలే చమత్కారంగా మాట్లాడతారే!" అంది నవ్వుతూ.

"లేదు సంధ్యాదేవీ! నేను ఒంటరివాణ్ణి. ఈ చిత్రాలు, యీ ప్రకృతి సౌందర్యం, యీ వినీలాకాశం, యీ విశాలసముద్రం యివన్నీ ఒంటరివాణ్ణన్న భావం కలగనివ్వటంలేదు." అంటూ కాఫీకప్పు సంధ్యచేతికి అందించాడు.

"థాంక్స్" అంటూ మళ్ళా మధ్య గదిలోకి వచ్చింది. అనిల్ ఆమెను అనుసరించాడు.

స్టాండ్ దగ్గరకువచ్చి ఆగింది అనిల్ సగం గీసిన బొమ్మ స్వరూపం ఆమెకు అర్థంకాలేదు.

"యేం బొమ్మ గీస్తున్నారు?"

"యేదో గీస్తున్నాను, మనస్సులో నర్తిస్తున్న సౌందర్యాన్ని. ఇంకా ఒక రకంగా పూర్తిరూపం అంటూ ఏర్పడలేదు," అన్నాడు అనిల్. అతని కళ్ళు మెరుస్తున్నాయి సంధ్య మనస్సులో భావాలు, హరివిల్లులా వెల్లివిరుస్తున్నాయి.

కాఫీ సిప్ చేస్తూ కిటికీలోనుండి, అంతరంగ తరంగాల్లా ఒడ్డుకు వస్తున్న సముద్రపు కెరటాల్ని చూస్తోంది. వెండిలా

తళతళా మెరుస్తున్న యిసుకలో టూరిస్టులు, రంగుల గొడుగులు వెలిశాయి. అందరూ ఉత్సాహంగా, లైఫ్‌బెల్టులు కట్టుకుని సముద్రంలోకి వెళ్తున్నారు. బెస్తకుర్రవాళ్ళు వాళ్ళని వింతగా చూస్తున్నారు.

"ఏమిటలా చూస్తున్నారు? మీరు కూడా స్నానం చేస్తారా?" ఆపేసాడు.

"నేనా?" అంది సిగ్గుతో.

"ఏం? చేయండి. తప్పేంలేదు కదా?" అన్నాడు.

"అదికాదండి. మరి నాకు బట్టలు..."

"వాటికేం బాధపడకండి." అంటూ గదిలోకి వెళ్ళాడు.

"కొంపదీసి యితను లుంగీ, టవలు పట్టుకురాడు కదా!" అనుకుంది మనస్సులో.

అనిల్ ఒక నైలెక్స్‌చీర, ఒక టర్కీ టవల్ తెచ్చియిచ్చాడు.

"అరె? ఆశ్చర్యంగా వుందే! చీర యెక్కడిదీ?" అడుగుదామనుకుని సభ్యతకోసం మానుకుంది

"ఆ రూమ్‌లోకి వెళ్ళి బట్టలు మార్చుకోండి," అన్నాడు. ఆ స్వరంలో ఏదో ఆప్యాయత కనపడిందామెకు.

ఇద్దరూ కలిసి మాట్లాడుకుంటూ, సముద్రపు వొడ్డుకు వచ్చేసరికి, అక్కడంతా సందడిగావుంది. కొంతమంది విదేశీయులు, రంగులబంతితో నీటిమధ్య ఆడుకుంటున్నారు. కొంతమంది యిసుకలో పడుకుని బీర్ కోకోకోలా లిమ్కా త్రాగుతూ, ఏవో పుస్తకాలు చదువుకుంటున్నారు అందరిదృష్టి చీర కట్టుకుని, అప్సరసలావున్న సంధ్య సౌందర్యంవేపు తిరిగిపోయింది. వాళ్ళ దేశంలో చీరలు యెవరూ కట్టుకోరు. 'వాటే బ్యూటీ' అనుకున్నారు. ఒకరిద్దరు ఆమె అనుమతితో ఫొటోలు తీసుకున్నారు.

"చూశారా, మీ సౌందర్యం వాళ్ళనెలా ఆకర్షించిందో?" అన్నాడు అనిల్, యింకో భుజంమీదకు టవల్ మార్చుకుంటూ.

సంధ్య బుగ్గలమీద గులాబీలు పూశాయి.

నిమ్మపండు రంగులాంటి శరీరం, చక్రాల్లాటి పెద్ద కళ్ళతో, చెవులకు పెద్ద రింగులతో, మెళ్లో ఒంటిపేట గొలుసుతో, సముద్రపుకన్యలా మెరిసిపోతోంది.

ఇద్దరూకలిసి, లైఫ్‌బెల్టులు కట్టుకుని దిగారు. సముద్రంలో చాలా దూరం పోకుండా, చాలాసేపు స్నానం చేశారు. అనిల్ సభ్యత ఆమెనెంతో ముగ్ధురాల్ని చేసింది. వాళ్ళిద్దరూ యెన్నో విషయాలు మాట్లాడుకున్నారు. ఇద్దరి అభిరుచులూ ఎన్నో ఏకీభవించాయి.

సూర్యుడు నడినెత్తిమీదకు వచ్చాడు. దూరంగా బెస్తవాళ్ళ పడవలు వొడ్డుకు వస్తున్న దృశ్యం కనిపిస్తోంది.

"ఇంక ఆకలేస్తోంది. పోదామా?" అన్నాడతను.

సంధ్యకు సముద్రాన్ని వదిలి, రాబుద్ధి పుట్టడంలేదు. అయిష్టంగానే నీటిలోంచి బయటకువచ్చింది. ఇద్దరూ యింటికి చేరారు.

"ఆ బీరువాలో బట్టలూ, టవల్సూ ఉన్నాయి. స్నానంచేసి, తీసుకోండి. నేనీలోగా భోజనకార్యక్రమం చూస్తాను," అంటూ వంటింట్లోకి వెళ్ళేడు.

స్నానంచేసి, తల తుడుచుకోవడానికి బీరువాలో టవలు తీద్దామనేసరికి, అందులో ఖరీదయిన అయిదు ఆరు చీరలు, జాకెట్లు కనిపించాయి. సంధ్య కేమీ అర్థంకాలేదు. అతన్ని అడగలేక పోయింది. తర్వాత వంటలో అతనికి సహాయం చేయబోయింది

"మీకు వంట వచ్చా?" అడిగాడు ఆశ్చర్యంగా. సాధారణంగా గొప్పయింటి ఆడపిల్లలు వంటలు నేర్చుకోరని అతని అభిప్రాయం.

"నేను హోమ్ సైన్సు డిగ్రీ హోల్డర్ని సార్" అంటూ వంటింటి స్థానాన్ని ఆక్రమించింది. ఇద్దరూ కలిసి భోజనం చేశారు.

"మీ నాన్నగార్ని, అమ్మగార్ని కూడా పరిచయం చేసుకుని మా యింటికి ఆహ్వానించాలని వుంది." అన్నాడు వక్కపొడి ఆమె చేతికిస్తూ.

"ఈ భూముల అమ్మకం వ్యవహారంలో, వాళ్ళు యెప్పుడు కాలేజీకి వస్తారో నాకే తెలియదు. అయినా వాళ్ళతో మీ గురించిచెప్పి తీసుకు వస్తాను," అంది.

"యేమని చెబుతారు?" అడిగాడు కుతూహలంగా, ఆమె కళ్ళలోకి చూస్తూ.

"యేదో చెబుతాలెండి. మీకెందుకూ?" అంది లేస్తూ.

"అప్పుడే వెళ్ళిపోతారా?"

"మా డాడీ, మమ్మీ నాకోసం చూస్తూంటారు."

"పునర్దర్శనం..."

"రేపు ఉదయం" అంది గేటు తీసుకుని వెళ్తూ.

కదలివెళ్తున్న ఆమెవేపు చూస్తున్నాడ అనిల్. కాకతాళీయంగా సంధ్య కూడా వెనుక్కు తిరిగి చూస్తే, అతను నవ్వుతూ చెయ్యి ఊపేడు.

* * *

ఉల్లాసంగా కూనిరాగం తీసుకుంటూ గదిలోకి ప్రవేశించింది సంధ్య.

"ఎక్కడికెళ్ళా వింతసేపు? భోజనం చేశావా?" తల్లి అడిగింది.

"ఓ! అన్నీ అయాయి." ఉత్సాహంగా జవాబు చెప్పింది.

"ఎక్కడ భోజనం చేశావేమిటి?" తండ్రి ఆమె కళ్ళల్లో మెరుపుల్ని గమనిస్తూ అడిగేడు.

"ఆవైపు ఓ పల్లె కనిపించడంలేదూ! అక్కడ నాకు అనిల్‌కుమార్ అని ఓ

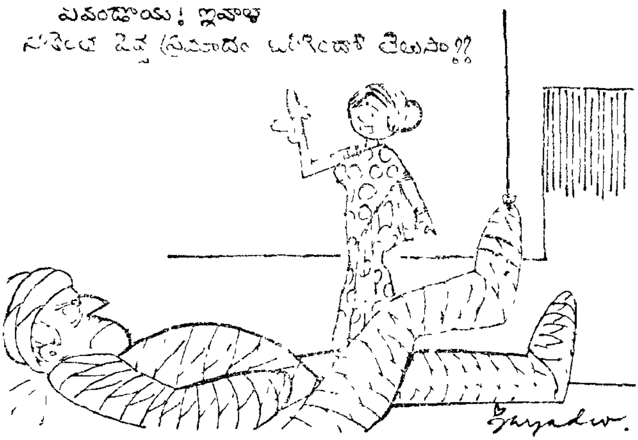

చిత్రకారుడు పరిచయమయ్యేడు. అతని యింట్లోనే భోజనం చేశాను."

"అతనీ పల్లెటూల్లో ఏంచేస్తున్నాడు?'' తండ్రి అడిగేడు ఆశ్చర్యంగా.

"అదే చిత్రం డాడీ! అతను ఎమ్.ఏ. చదివేడు. మంచి చిత్రకారుడు. అతని చిత్రకళను అభివృద్ధిచేసుకోడానికి యీ పల్లెటూరి వాతావరణమే అనుకూలంగా వుందిట. డాడీ! మీరు సూడలేదుగానీ, అతనివద్ద గొప్ప చిత్రాలున్నాయి. చూస్తే మీరే అంటారు, బ్రహ్మాండమైన చిత్రాలని. ఎంత మంచి చిత్రకారుడో, అంత మంచి స్వభావం కలవాడు. అన్నట్టు మిమ్మల్నిద్దరినీ కూడా తన చిత్రాలు చూడ్డానికి ఆహ్వానించేడు," అంది సంధ్య.

"అతనికి పెళ్లైందా?'' తల్లి అడిగింది ఆమె భయం, అనుమానం అలాంటివి!

"ఇంకా కాలేదమ్మా!"

"ఏ కులం?" మళ్ళీ ఆవిడే అడిగింది, కొంపదీసి కూతురుగాని అతన్ని ప్రేమించ లేదుకదా!

"యింకా కులాలేమిటి? మనిద్దరం పెళ్ళిచేసుకున్నప్పుడు కులాలగురించి పట్టించుకున్నా మేమిటి?...అయినా అతనే కులమైతే మనకెందుకు? మనమేం అతనికి పిల్లనిస్తున్నామా యేమిటి?...ఏమంటావ్ సంధ్యా?' అన్నాడు తండ్రి.

సంధ్య సమాధానం చెప్పకుండా గోళ్లవంక చూస్తోంది

"సర్లెండి!...సంధ్యా! అలసిపోయి నట్టున్నావ్. కాస్సేపు రెస్ట్ తీసుకో!" అంది తల్లి.

సంధ్య మంచంమీద పడుకుంది. ఆమె ఆలోచనలన్నీ అనిల్‌కుమార్ చుట్టూరా తిరుగుతున్నాయి. అతని అందమైన ముఖం ఆమె కళ్లముందు మెదిలింది. సముద్రపు వొడ్డున జరిగిన

సంఘటనా, అతను తన చెయ్యి పట్టు కోవడమూ, తన బుగ్గలమీద చెయ్యివేసి కంట్లో ఊదడమూ...యిద్దరూ కలిసి భోజనం చెయ్యడమూ ... యివన్నీ జ్ఞాపకం వచ్చేయి సంధ్యకి. ఎందుకో వొళ్లుఆనందంతో పులకరించింది. మెల్లగా నిద్రలోకి జారుకుంది...

మళ్ళీ తెలివివచ్చేసరికి గది చీకటిగా వుంది. లేచి లైట్ వేసి, టైము చూసు కుంది. పావుతక్కువ ఏడవుతోంది. బయటకువచ్చింది. బాల్కనీలోకూర్చుని తల్లీ, తండ్రీ టీ త్రాగుతున్నారు. వెంటనే ముఖం కడుక్కుని, వాళ్లవద్దకు వెళ్ళింది.

"రా అమ్మా! నీకోసమే చూస్తు న్నాం," అంది తల్లి.

"చాలాసేపు నిద్రపోయాను కదూ!" యేదో తప్పుచేసినట్టు ఫీలవుతూ అంది సంధ్య.

"ఆఁ...అన్నట్టు చెప్పడం మరిచి పోయేను. మేమిద్దరం సాయంత్రం చిత్ర కారుడు అనిల్ కుమార్ యింటివేపు వెళ్ళేం, అతను యింట్లోలేడు. కాని అతని గురించి చుట్టుపక్కల కనుక్కు న్నాం. నువ్వనుకున్నట్టు అతనేం మంచి వాడు కాదు సంధ్యా: అతనింటికి తరు చుగా ఎవరో ఆడవాళ్ళూ, మగవాళ్ళూ వస్తుంటార్ట. వాళ్ళు వచ్చినప్పుడల్లా గానా బజానా చేస్తుంటార్ట. అతని గురించి పల్లె వాళ్ళకు మంచి అభిప్రాయంలేదు." అంది తల్లి.

సంధ్య షాక్ తింది, వెంటనే తేరు కుని—

"అమ్మా! పల్లెటూళ్లో యింటువంటి గాలివార్తలు మామూలే! యింతుంటే అంత చెప్తారు. మనం పెరిగిన వాతావర ణానికీ, వాళ్ళు పెరిగిన వాతావరణానికీ చాలా తేడావుంది కదా!" అంది.

"ఎంతైనా నిప్పులేందే పొగరాదు కదా సంధ్యా!" అంది తల్లి.

"బాగుందమ్మా! అతనటువంటివాడు కాదమ్మా!" అని బయటకన్నాదే కానీ లోలోపలమాత్రం తల్లిచెప్పిన మాటలు నిజమేనేమో ననిపించసాగేయి. ఆమె మనస్సు వికలమయిపోయింది. మర క్కడ వుండబుద్ధి పుట్టలేదు, మెల్లగాలేచి గదిలోకి వెళ్ళిపోయింది.

"అందుకే అమ్మాయి కావిషయా లేవీ చెప్పొద్దన్నాను. అన్నమాటలు సంధ్యకి వినిపించకపోలేదు.

* * *

సంధ్య లేచేటప్పటికి అరున్నర దాటుతోంది.

రాత్రి తల్లీ, తండ్రీ అనిల్‌కుమార్ గురించి అన్నమాటలు మళ్ళీ జ్ఞాపకం వచ్చేయి. మనస్సులో ఆదోలాఅయింది.

"అమ్మా! మేం వెళ్తున్నాం,"అన్న తండ్రిమాటలు వినిపించేయి.

"అలాగే నాన్నా"అంది సంధ్య. కారు స్టార్టయింది.

సంధ్య రూమ్‌లోమిగిలింది వంటరిగా.

పుస్తకం చదవాలని తీసింది. కానీ అనిల్‌కుమార్ రూపం కళ్లముందు మెదలడంతో మరి చదవలేకపోయింది.

తిన్నగా బీచ్‌కి బయల్దేరింది. వాతావరణం చల్లగా వుంది.

యిసుకలో కూర్చుని అనిల్‌కుమార్ గురించే ఆలోచించడం మొదలెట్టింది. 'తను అనిల్‌కుమార్ గురించి విన్నది నిజమేనా? అతని ప్రవర్తన మంచిది కాదా?... అందుకేనా ఆ రోజు ఆ ముసలివాడు అనిల్‌కుమార్ గురించి అడిగినప్పుడు వెటకారంగా సమాధానమిచ్చేడు?... ఒకవేళ నిజమేనేమో!... లేకపోతే అతనివద్దకు ఆ చీరలూ, జాకెట్లూ ఎలా వచ్చేయి?' ఎటూ తేల్చుకోలేక సతమతమయిపోతోంది. అతనిమీద ఎంతో కోపం వచ్చింది. ఎందుకు వచ్చిందో ఆమెకే తెలియదు.

ఆమె హృదయాకాశంలో అనుమానపు మబ్బులలాగే, ఆకాశంలో కూడా మబ్బులు అలుముకున్నాయి.

ఒకటీ, రెండూ చినుకులు రాల్తున్నాయి. కానీ సంధ్య యివేవీ గమనించలేదు. "మీరిక్కడున్నారా? మీరొస్తానని రాకపోతే మీ కోసం హోటల్‌కి వెళ్ళేను, అక్కడా లేరు మీకోసం వెతుకుతున్నాను."

త్రుళ్ళిపడి చూసింది. అనిల్‌కుమార్

"చినుకులు పడుతున్నాయి వాన పెద్దదిగా వచ్చేట్టుంది. పదండి. మా యింటికి పోదాం" అన్నాడు.

అతనన్నట్టుగానే మరుక్షణంలో చినుకులు పెద్దవయ్యేయి.

సంధ్య మంత్రముగ్ధలా అతని ననుసరించక తప్పలేదు.

ఇద్దరూ తడుస్తూ అతని ఇంటికి చేరుకున్నారు

అతనో టవల్ ఆమెకిచ్చి తుడుచుకో మన్నాడు

సంధ్య 'తాను విన్నది నిజమా ? కాదా ?' అని అడగాలనిపించి, మళ్ళీ బాగుండదేమోనని మానుకుంది. 'అడిగితే యెలా అడగాలి?" అని అనుకుంది.

"ఏమిటో యీ రోజు మీరు మూడ్స్‌లో లేనట్టున్నారు ?"

"ఆ.... యేమిటీ ?" పరధ్యాన్నం నుంచి తేరుకుని అడిగింది.

అతను మళ్ళీ అదే ప్రశ్న డిగేడు.

"ఏంలేదు. ఏదో ఆలోచిస్తున్నాను. అంతే," అంది.

"ఎవర్నిగురించో ఆ ఆలోచన ?" హాస్యంగా అడిగేడతను.

"మీ గురించే."

"నా గురించా ? ఏముందన్నా ?" ఆశ్చర్యంగా అడిగేడు

"అవును... నేనో ప్రశ్న డుగుదామనుకుంటున్నాను." అని అతని ముఖంలోకి చూసింది నిదానంగా.

అతనుకూడా సంధ్య ముఖంలోకి చూసి 'అడగండి' అన్నాడు.

"మీ రేమనుకోకపోతే...... మీకి చీరలూ, అవీ ఎలా వచ్చేయి ? బ్రహ్మచారులు కదా యివన్నీ మీవద్ద ఎందుకున్నాయి ? అదీగాక పల్లెప్రజలకు మీ మీద సదభిప్రాయం లేదు," అని సూటిగా ప్రశ్నించింది.

అతను సంధ్యవేపు రెండుక్షణాలు చూసి, తర్వాత నవ్వేడు.

"అప్పుడే మీదాకా కూడా ఈ విషయం వచ్చేసిందన్నమాట !... నేనెప్పట్నుండో అనుకుంటున్నాను. నా విషయంగురించి ఎవరికేనా సంజాయిషీ యివ్వవలసి వస్తుందని. కానీ యీ పల్లెవాళ్ళకు నాగురించి సంజాయిషీ యివ్వవలసిన అవసరం కనిపించలేదు. అందుకు రెండు కారణాలున్నాయి. ఈ పల్లెవాళ్ళకు నేనెంతచెప్పినా మన జీవనవిధానం వీళ్ళకు అర్థంకాదు. ఒకవేళ చెప్పినా నా మీద వాళ్ళకున్న అనుమానం పెరుగుతుందే తప్ప సద్భావం కలగదు. యిక రెండోకారణం నాకూ, వీళ్లకూ సంబంధం లేకపోవడమే ! కానీ యీరోజు మీరు నా ఫ్రెండుగా అడుగుతున్నారు కాబట్టి చెప్తున్నాను వినండి." అని ఆగాడు.

సంధ్య కుతూహలం పెరిగింది.

"పల్లెవాళ్లు అనుమాన పడ్డట్టుగా నా యింటికి తరుచూ నా స్నేహితులు, మరీ ముఖ్యంగా యిద్దరు ఆడవాళ్ళూ, యిద్దరు మగవాళ్ళూ వస్తుంటారు.

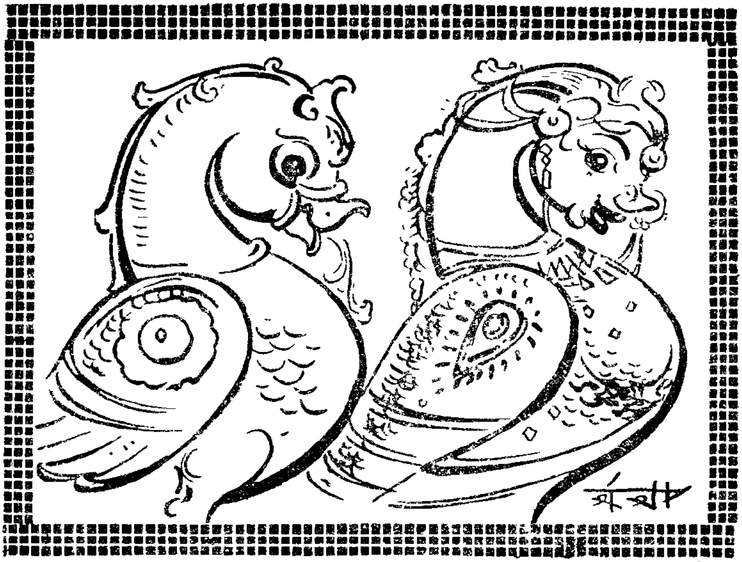

పోలికలు

వీళ్ళంతా మన తెలుగువాళ్ళు. ఉద్యోగ రీత్యా బరంపురంలో ఉంటున్నారు. ఆ పట్నంలో బోరుకొట్టి వారం, పదిరోజులకోసారి యిక్కడకువచ్చి ఆనందగా గడిపి వెళ్తుంటారు. వాళ్ళతోపాటు నేను కూడా ఆనందంగా, సరదాగా గడిపేస్తాను వాళ్ళు వచ్చేరంటే చేసే అల్లరి యింతా అంతా కాదు. చిన్నపిల్లలకు మద్దె తుళ్ళుతూ, గెంతుతూంటారు. ఆ రెండురోజులూ చాలా సందడిగా వుంటుంది నా యిల్లు. అదీ సంగతి. వాళ్ళతోపాటు ఒకసారి ఒక మరో వ్యక్తి కూడా వచ్చేడు. అతను బుల్‌బుల్ చాలా బాగా వాయిస్తాడు ఆ రోజంతా అతని సంగీతంతోటే గడిపేసాం." యీ పల్లెవాళ్ళకు మనం ఏంచేసినా ఆశ్చర్యంగానే ఉంటుంది. వాళ్ళు దీనిని మరో విధంగా అర్థంచేసుకున్నారు. యిక చీరల సంగతి కదూ మీరడిగింది? వాళ్లు తరుచూ వస్తుంటారు. వచ్చినప్పుడల్లా చేతులూపుకుంటూ వచ్చేస్తారు. అవి వాళ్లు ఉంచుకున్నబట్టలే!... వాళ్ళనిచూసి పదిరోజులౌతోంది. రేపు ఆదివారం కదూ?... బహుశా యివాలో, రేపో రావాలి," అన్నాడు.

సంధ్య మనస్సులో అనుమానపు మబ్బులు విడిపోయేయి.

మనసు తేలికైంది.

"క్షమించండి. మిమ్మల్ని నవసరంగా అనుమానించేం." అంది సంధ్య.

"ఫర్వాలేదులెండి. మీ కనుమానం రావడం న్యాయమే." అన్నాడు.

వాన వెలిసిపోయింది.

బయట కారు ఆగిన శబ్దమైంది.

"ఒరే బ్రహ్మచారీ! వచ్చేసేం,'' అన్న కేక వినిపించింది.

"అదుగో వచ్చేసారు. వాళ్ళే." అని ఆనందంగా బయటకు వెళ్లేడు.

సంధ్యకూడా అతని వెనకే వెళ్లింది.

ఆకాశం నిర్మలంగా వుంది, సంధ్య మనస్సులాగ.

"రండిరా." ఆహ్వానించేడు అనిల్.

వాళ్ళు నలుగురూ కారులోంచిదిగేరు.

"ఎవరీవిడ అన్నయ్యా?" వాళ్ళలో ఒకావిడ అడిగింది.

ఈవిడ పేరు సంధ్య. మీలాగే సైట్ సీయింగ్‌కు వచ్చింది '' అని సంధ్యని పరిచయం చేసాడు.

పరిచయాలయ్యాయి.

"అబ్బ. ఈ వానపడిన తర్వాత ఉక్క చంపేస్తోంది. స్నానానికి బయల్దేరితే బాగుంటుందేమో!" అన్నాడొకతను.

నలుగురూ లోపలికెళ్ళి బట్టలు మార్చుకుని వచ్చేరు.

"ఏరా! లోపల సగంబొమ్మ వేసి వదిలేసావ్. ఎవరిదా బొమ్మ? నీ ప్రేయసిదా?" అని ఒకతను అడిగేడు.

'అవును' అని లోపలే అనుకుని

"కాదు. సంధ్యాదేవిగారి చిత్రం." అన్నాడు అనిల్.

"అలాగా. క్షమించండి." అన్నాడతను, సంధ్యతో

"ఫర్వాలేదులెండి" అన్న భావాన్ని స్ఫురింపజేస్తూ తలదించుకుంది సంధ్య.

"ఒరేయ్! మేం స్నానానికి పోతున్నాం." అనేసి వాళ్ళు వెళ్ళారు.

సంధ్యా, అనిల్ మిగిలేరు.

''మావాడు యిందాక తప్పుగా మాట్లాడేడు. ఆ వెధవ తరఫున నన్ను క్షమించండి" అన్నాడు.

"ఎందుకూ?"

"అదే...యిందాక వాడు మిమ్మల్ని నా..." ఆగిపోయేడు అనిల్.

''అతనేం. తప్పుమాటన్లేదు. నిజమే చెప్పాడు." అని సంధ్య తలదించుకుంది.

''అంత అదృష్టమా?'' అన్నట్టు ఆమెకేసి చూసాడు. ఆశ్చర్యంగా, ఆనందంగా...

ఆ సమయంలో...

చేరువైన వాళ్ల రాగహృదయాల్లో, కోటి సన్నాయిలు కళ్యాణ గీతాల్ని ఆలపించేయి